

MINIPUT 2000

[Presentació](#)

[Programa](#)

[Organització](#)

Del 20 al 23 de novembre del 2000
Lloc: Universitat Pompeu Fabra
Auditori de l'edifici Rambla
La Rambla, 30
08002 Barcelona

Aquest any se celebra la setena edició del MINIPUT de Barcelona. Un cop més, es projecta una selecció de programes de televisió de l'última edició d'INPUT. És una mostra de les peces més interessants i destacades a l'INPUT celebrat a Halifax (Canadà) durant el passat mes de maig del 2000.

Alguns dels autors d'aquests programes assisteixen a les sessions del MINIPUT 2000 de Barcelona per comentar la seva feina i la dels altres realitzadors, així com per parlar de l'estat actual de la televisió pública al món i a Catalunya.

A més, per primera vegada, el MINIPUT compta amb el suport de consolatats de diversos països. Això ha permès augmentar la presència d'autors dels programes que es projecten a les sessions i tenir traducció consecutiva.

Durant quatre dies, Barcelona és, de nou, escenari de debats i de trobades entre professionals i estudiosos de la televisió pública de tot el món.

Podeu trobar informació sobre el MINIPUT a la pàgina web del MINIPUT 2000 dins el website de la Universitat Pompeu Fabra (www.upf.edu).

PROGRAMA

[Dilluns 20 de novembre](#)

[Dimarts 21 de novembre](#)

[Dimecres 22 de novembre](#)

[Dijous 23 de novembre](#)

Dilluns 20 de novembre

LA NIT DELS DICTADORS

Set dictadors, tres documentals. Sembla molt adient que, precisament en aquesta data, reflexionem

sobre com tractar algunes de les pàgines més fosques de la història del segle. Els programes seleccionats proposen tres aproximacions ben diferents a les figures que van protagonitzar el passat més o menys recent.

S'ha de conviure amb els símbols del passat? És lícit apropar-nos al costat més fosc de la història de la humanitat des de l'humor i la ironia? Aquestes són algunes de les preguntes que potser sorgiran després de veure aquests tres documentals d'autor. *Human Remains* ens descobreix el més "privat" dels dictadors més "públics". *J. G. Strijdom is very, very dead* ens fa reflexionar sobre la conveniència de preservar en la memòria els símbols de l'apartheid sud-africà i, per últim, el documental canadenc *Images of a dictatorship* ens convida a visitar les imatges més cruentes de la repressió militar xilena.

En definitiva, descobrirem la cara més amagada i més sinistra de set dictadors.

Documentals que es projectaran:

- [*Human Remains* \(EUA, Locomotion Films, 30'\)](#)
- [*J.G. Strijdom is very, very dead* \(Sud-àfrica, Films 2 People, 25'\)](#)
- [*Images of a dictatorship* \(Canadà, Macumba International, 56'\)](#)

Amb la presència de Jay Rosenblatt, realitzador de *Human Remains*, i de Patricio Henríquez, realitzador d'*Images of a dictatorship*.

Moderaran la sessió Rosa Sánchez i Joan Úbeda.

En aquesta sessió hi haurà traducció consecutiva per gentilesa del Consolat General dels EUA.

Human Remains

EUA, 30'

Títol original: *Human Remains*

Any de producció: 1998

Gènere: documental

Producció: Locomotion Films

Productor/Director: Jay Rosenblatt

Guionista: Jay Rosenblat

El càsting d'aquest documental nord-americà reuneix la flor i nata del gremi: Hitler, Mussolini, Stalin, Mao i Franco. Un muntatge d'imatges d'arxiu molt ben triades i de fragments de biografies i diaris personals ens acosta a les manies i a les misèries humanes dels protagonistes.

Amb imatges d'aquests cinc dictadors del segle xx que han donat la volta al món descobrirem confessions que potser mai no hem sentit. Una mostra: "No em vaig banyar mai; els meus genitals es rentaven dins les dones", diu Mao. Amb documentació extreta de bibliografies i arxius el programa utilitza la narració en primera persona i són els mateixos protagonistes els que parlen de fets quotidians de la seva vida, de les seves manies i, fins i tot, dels seus secrets més inconfesables.

Amb un fons de música molt dramàtica, que contrasta amb el to irònic de la peça, al llarg de la mitja hora que dura el documental, descobrim, entre d'altres coses, que Hitler i Mao només tenien un testicle. Hitler també confessa que li agradava molt la pornografia i que tenia diverses amants. Mussolini explica que tenia dos lleons i un mico, a més de tornar-se boig per la velocitat i els aparells voladors, als quals "s'ha de tractar com a les dones: a vegades bé i a vegades no tan bé". Franco resulta ser el personatge menys interessant. Confessa que cada dia resa el rosari, i a la tarda, assegut al sofà, veu la televisió amb la seva dona.

La projecció de *Human Remains* a l'INPUT 2000, celebrat a Halifax, va aixecar diverses crítiques ja que la peça no mostra el context històric en què es movien cadascun d'aquests cinc personatges. L'autor, en canvi, opina que la ironia i l'humor li han permès acostar-se d'una manera desmitificadora a fets tan greus com l'holocaust nazi. Aquest posicionament en el terreny de la ironia i del distanciament crític, provoca que el públic hi guanyi o hi perdi?

J.G. Strijdom is very, very dead

Sud-àfrica, 25'

Títol original: *J. G. Strijdom is very, very dead*

Any de producció: 1999

Gènere: documental

Producció: Films 2 People

Productors: Karen Ooetzee, Clifford Bestall

Director: Pule Diphare

Guionista: Pule Diphare

S'ha d'enderrocar el bust d'un dictador? En una plaça molt cèntrica de Pretòria hi ha un bust gegant que representa el qui va ser primer ministre de Sud-àfrica a la dècada dels anys cinquanta, en ple règim d'apartheid. Els negres tenien prohibit fins i tot passejar-se al voltant de l'estàtua.

L'autor, Pule Diphare, negre sud-africà, s'enfronta cara a cara amb el rostre de l'apartheid amb un Nelson Mandela retallable que passeja per la plaça i es pregunta què cal fer amb aquesta relíquia del passat. Un cop superat aquest període de segregació racial el document recull testimonis de gent que d'una manera o altra estan relacionats amb la plaça on és el bust. Diphare passeja per la plaça per parlar amb les persones habituals i els passavolants. Com afecta a la seva quotidianitat el fet de veure cada dia el bust d'aquest dictador? Per a alguns sembla que no suposa cap problema: un jove comerciant negre comenta que ja té prou feina amb el seu negoci; el noi que s'encarrega de la neteja del bust explica que fins i tot ha de netejar-ne els forats del nas, i un altre testimoni només es qüestiona com deurien traslladar una estàtua de dimensions tan grans. A la tarda, quan els comerços tanquen i la plaça comença a quedar-se buida, la vida continua.

La plaça canvia amb els anys i el bust no es mou. S'han de destruir els símbols de l'apartheid? S'ha de renegar o oblidar la història d'un país? O s'ha de passar el testimoni a les futures generacions?

Un exercici d'higiene democràtica amb una forma subtil i menys naif del que sembla a primer cop d'ull.

Images of a dictatorship

Canadà, 56'

Títol original: *Images d'une dictature*

Any de producció: 1999

Gènere: documental

Producció: Macumba International

Productors: Patricio Henríquez, Robert Corneiller, Raymonde Provencher

Director: Patricio Henríquez

Guionista: Patricio Henríquez

Patricio Henríquez, xilè exiliat al Canadà des de fa 25 anys, compila les imatges de la repressió pinocetista, especialment les filmades per un càmera que sembla estar sempre en el lloc idoni, i fa un recorregut per la història més recent del seu país.

A *Images of a dictatorship*, les imatges i el so parlen per si mateixos. Narren 24 anys de repressió i de dictadura a Xile. Les imatges institucionals de desfilades militars, d'actes d'homenatge al dictador i de ridícules desfilades de models es van alternant amb les imatges del carrer, les imatges de la brutalitat dels mètodes de repressió del règim dictatorial: tancs ruixant amb mànegues d'aigua els manifestants opositors al règim, policies amb porres pegant i disparant la gent, etc. Aquest muntatge paral·lel accentua, d'una banda, el dramatisme dels fets, de l'altra, el que tenen d'esperpèntic un dictador i els seus mètodes sinistres.

Les imatges de camps de futbol plens de detinguts, les pallisses durant els interrogatoris, el descobriment de fosses comunes amb desenes de cadàvers de desapareguts no fan més que tornar-nos a colpir davant d'aquesta flagrant trepitjada dels drets humans més elementals.

Les imatges se succeeixen cronològicament les unes darrere les altres sense explicacions. És una estratègia per captar audiència? Pretén explotar els fets ocorreguts d'una manera sensacionalista?

Per a l'autor, aquesta ha estat una pel·lícula sobre la lluita per les llibertats en un país on no es pot mostrar un treball d'aquestes característiques. Aquí no hi ha lloc per a ironies ni subtileses. Potser perquè el procés encara no està del tot tancat? Potser per assegurar-se que la força directa d'algunes escenes ens protegeixi la memòria contra els estralls del temps i dels eufemismes?

Dimarts 21 de novembre

MICRONÈSIA

Tenen els programes curts el seu espai a la televisió? La situació és paradoxal. Sembla que aquests espais breus no interessin els qui elaboren les graelles de programació ja que no creen fidelitat en els espectadors.

Actualment, però, estan sorgint iniciatives diverses en què aquest format no s'utilitza per cobrir forats, sinó per crear noves formes de narració.

Aquesta sessió aplega exemples estrangers, *Behaving Points*, *Bobou*, *l'intrus* i *Subway*, i espanyols, *El quite*, *Càpsules BTV*, *Del largo al corto*, i fa èmfasi en els nous creadors catalans, *Òpera prima*.

Documentals que es projectaran:

- ***El quite*** (Catalunya, TVE, 2 x 3')
- ***Behaving Points*** (Finlàndia, YLE, Finnish Broadcasting Company, 6 x 2')
- ***Boubou, l'intrus*** (Burkina Faso, Sahelis Productions, Télévision Nationale du Burkina Faso, 11')
- ***Càpsules BTV*** (Catalunya, BTV, 20')
- ***Subway*** (Ucraïna, Internews-Ukraine, 6')
- ***Del largo al corto: Dos deudos d'Arturo Ripstein*** (Espanya, Canal +, 15')
- ***Òpera prima*** (Catalunya, C33, 30')

Amb la presència de Manuel Villanueva, director d'Antena de Canal + Espanya, i dels autors dels programes *El quite*, *Càpsules BTV* i *Òpera prima*.

Moderaran la sessió Jordi Balló i Joan González.

El quite

Catalunya, 2 x 3'

Títol original: *El quite. Pequeñas cápsulas de filosofía*

Any de producció: 2000

Gènere: càpsula filosòfica

Producció: TVE - Catalunya

Producció: Pilar Garcia

Idea: Manuel Farelo

Realització: Frederic Mas

Programa pilot de Televisió Espanyola a Catalunya.

Tres personatges, una "quadrilla de toreros" de segona o tercera fila, viatgen per carreteres secundàries de l'estat espanyol amb la seva "peculiar" furgoneta. Mentre viatgen parlen sobre temes d'absoluta transcendència filosòfica d'una manera lleugera, senzilla i divertida.

Dos episodis d'aquestes petites càpsules de filosofia amb tres personatges ben curiosos. El primer és *Todo pasa y todo queda*; el segon, *El código cartesiano*.

Behaving Points

Finlàndia, 6 x 2'

Títol original: *Nilsson & Larsson*

Any de producció: 1998-1999

Gènere: educatiu per a nens de 7 a 10 anys

Producció: YLE, Finnish Broadcasting Company, Swedish Section

Productor: Lotta Wigelius

Director: Mikael Huldén

Guionistes: Mikael Huldén, Kaj Kunnas

Peça molt curta per a nens que pretén ensenyar conductes de comportament. Planteja una situació i dues opcions. Però..., quina de les dues és pitjor?

Nilsson no és millor que Larsson. Els dos són interpretats pel mateix actor però tenen dues personalitats ben diferents. Segons el seu comportament en una situació determinada guanyen o perden punts, com si es tractés d'un combat de boxa. Un locutor, al més pur estil esportiu, narra amb tot detall els punts que sumen o resten cadascun d'aquests dos personatges i explica el perquè. Qui tingui la manera de comportar-se més adequada i més educada s'emporta més punts.

Behaving Points són episodis de 2 minuts que formen part de *Pussel (Puzzle)*, un programa magazín per a nens entre 7 i 10 anys del *Children's Department of the Swedish Speaking Television*.

Una manera molt entretinguda i divertida perquè els nens aprenguin com han d'asseure's a taula o si es poden posar els dits al nas.

Boubou, l'intrus

Burkina Faso, 11'

Títol original: *Boubou, l'intrus*

Any de producció: 1998

Gènere: ficció per a nens

Producció: Sahelis Productions, Télévision Nationale du Burkina Faso

Productor: Sekou Traore

Director: Issa Traore de Brahima

Un realitzador de Burkina Faso decideix filmar el seu fill, Malick, mentre juga amb el seu gos, Kafka. L'arribada del mico Bobou provoca que Malick descobreixi un amic nou. L'amo del mico, però, busca i troba Bobou i se l'endú cap a casa. Malick queda de nou sol amb el gos.

Història narrativament molt senzilla però atractiva per a nens de preescolar. De fet, no podria ser un equivalent dels *teletubbies* filmat de manera més precària?

Càpsules BTV

Catalunya, 20'

Títol original: *Càpsules BTV*

Any de producció: 2000

Gènere: ficció - documental

Producció: Barcelona Televisió
Productor: Josep Rocafort
Directora: Mònica Pabón

Producció: CCCB per a BTV
Productor: Àngela Martínez
Direcció: Joan Insua
Realització: Toni Curcó i José A. Soria

Una mostra d'una televisió que ha fet de la micronèsia un estil de programació.

El magazín de BTV, bloc que ocupa la major part d'hores de la programació de Barcelona Televisió, està format per un seguit de peces molt curtes i de temàtiques molt diverses relacionades sempre amb Barcelona.

Aquí les peces curtes no omplen buits de programació, sinó que la constitueixen.

En aquest Miniput 2000 podrem veure una mostra de càpsules d'autor. Algunes són producció de Barcelona Televisió i d'altres són una producció del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona per a BTV. Dos estils d'autor força diferents.

Subway

Ucraïna, 6'

Títol original: *Metropoliten*
Any de producció: 1998
Gènere: documental

Producció: Internews-Ukraine
Productor: Oles Sanin
Director: Ganna Yarovenko
Guionista: Oleksandr Stoliarov

Diversos passatgers del metro són interrogats sobre la seva obra de teatre preferida i convidats a representar-ne un breu fragment en aquell mateix moment.

Subway és una investigació sobre la psicologia de les relacions humanes.

Del largo al corto: Dos deudos d'Arturo Ripstein

Espanya, 28'

Títol original: *Dos deudos*
Any de producció: 2000
Gènere: ficció

Producció: Canal + España, Filmania (Mèxic) i Gardenia Producciones (Mèxic)
Productor: Arturo Ripstein
Intèrprets: Rafael Inclán, Luís Felipe Tovar i Carlos Chávez

Un director de llargmetratges convidat a dirigir un curt que després esdevindrà un llarg.

La perdición de los hombres, film recentment estrenat i guanyador de la *Concha de Oro* a l'últim Festival de Cinema de San Sebastià és l'última obra d'Arturo Ripstein. Aquest llargmetratge neix de la proposta que Canal + va fer a l'autor mexicà: realitzar un curtmetratge, encara que habitualment ell no treballi amb aquest format. De la peça curta, titulada *Dos deudos*, n'ha sorgit una pel·lícula llarga.

Dos deudos presenta la història de dos homes que, amagats darrera uns arbusts, sorprenen un altre

home que camina pel camp i, sense dir-li res, el maten. Els dos assassins porten el mort a una cabana i allí el vetllen durant tota la nit.

Del largo al corto proposa que directors de cinema consagrats filmin curtmetratges. Un original gest de programació per promoure noves formes de narració.

***Òpera prima: Ànimes bessones, SÍ. NO ,
El rey de la Habana***
Catalunya, 30'

Títol original: *Òpera prima*
Any de producció: 2000
Gènere: divulgació

Producció: Televisió de Catalunya
Producció: Oriol Sala-Patau
Realitzador: Manel Barrios

Òpera prima és un programa de Televisió de Catalunya que neix a partir d'una de les sessions del MINIPUT'99 titulada *Mirades Fresques*, on es va parlar de les poques sortides que tenien treballs de joves realitzadors a la televisió.

Aquest any 2000, el Canal 33 ha obert una finestra els dijous al vespre per mostrar aquestes peces.

Aquest episodi d'*Òpera prima* consta d'*Ànimes bessones, SÍ. NO.* i *El rey de la Habana*. El primer i l'últim treball han estat realitzats per estudiants de la Universitat Pompeu Fabra. *Ànimes bessones* és un treball fi de carrera. Es tracta d'un musical de 15 minuts que narra com un noi i una noia inicien una relació amorosa fruit de la màgia musical, però tots dos amaguen un secret que si es descobreix pot trencar el somni que viuen.

El rey de la Habana és un curtmetratge realitzat dins l'assignatura Direcció Cinematogràfica de tercer curs de Comunicació Audiovisual. En quatre minuts s'explica com Aureli recorda la infància del seu fill Elvisio, que va marxar als EUA per triomfar. Des de Cuba, descobrim que l'Elvis té uns orígens molt diferents als que havíem imaginat. *SÍ. NO.* és una peça realitzada per alumnes de l'IDEP (Institució d'Estudis Politécnics de Barcelona). Un treball de videocreació fet amb pocs mitjans però amb molta imaginació.

Òpera prima és un programa que dóna nom i identitat a una producció jove i emergent.

Dimecres 22 de novembre

TEMPS MODERNS

Temps moderns, problemes moderns. El treball precari, la vida del col·lectiu gai, nens acarats a decisions importants: temes de la societat contemporània que arriben a la televisió amb un punt de vista que no és ni el de la informació periodística ni el de l'espectacle. Les qüestions rellevants del debat social tendeixen a ser tractades a base de dades quantitatives, tertúlies, declaracions exhibicionistes o ficcions edulcorades.

Els programes de televisió són, entre altres coses, un testimoni del seu temps. Però hi ha temes del present social que la televisió ni tan sols tracta o dels quals dóna una visió francament irreal. En aquesta sessió presentem tres perspectives diferents per tractar les preocupacions actuals de la societat, tres exemples de com la televisió pot ser sensible a allò que els francesos en diuen "*l'air du temps*"

.Programes que es projectaran:

- ***Fast Food People*** (França, INA/FR3, 45')

- ***Mummy, I'll stay with you*** (Holanda, VPRO, 15')
- ***Queer as folk*** (Gran Bretanya, Red Production per Channel 4, 40')

Amb la presència de Sylvie Blum, productora de *Fast Food People*; Charles McDougal, realitzador de *Queer as folk*, i Clementine Vervoordeldonk, productora de la VPRO.

Moderaran la sessió Joan Úbeda i Lurdes Cortès.

En aquesta sessió hi haurà traducció consecutiva.

Fast Food People

França, 45'

Títol original: *Ceux des Fast Food*

Any de producció: 1999

Gènere: documental

Producció: INA – FR-3

Productora: Sylvie Blum

Director: Cristophe d'Hallivillé

Guionista: Cristophe d'Hallivillé

Has pensat mai què li passa pel cap al qui et despatxa una hamburguesa? Darrere la caixa registradora, l'uniforme i la jovialitat de neó hi ha vides més interessants del que t'imagines.

Les primeres passes dels joves al món laboral poden ser tan incertes com les dels nens quan comencen a caminar. A *Fast Food People* veurem restaurants de menjar ràpid des de darrere el taulell, on hi ha joves que compaginen l'estudi amb el lloc de treball: unes condicions laborals poc atractives però un horari compatible amb la universitat. O no? La resposta és que la vida al *fast food* també pot ser una porqueria. Serem testimonis de l'efecte de la precarietat laboral sobre els que s'incorporen al mercat de treball.

Els autors converteixen el vici en virtut: com que els treballadors no podien "perdre el temps" contestant preguntes fan escenificacions fora del local. El resultat és fresc i ple d'humor i tots en sortim guanyant. Menys el *fast food*.

Mummy, I'll stay with you

Holanda, 15'

Títol original: *De dag dat ik besloot, Tatjana*

Any de producció: 1998

Gènere: documental per a nens (a partir de 8 anys)

Producció: VPRO-Television

Productor: Marcel Monnik

Director: Machteld van Gelder

A la televisió, els nens són estrelles en potència o filòsofs surrealistes. Però on hi ha un individu hi ha un problema i els nens no en són l'excepció.

Els nens a la televisió també poden ser tractats seriosament. Presentem un documental per a nens més grans de vuit anys que té com a protagonista una nena, Tatiana, que té onze anys i una decisió important a prendre.

Podem parlar als nens de qualsevol tema o hi ha coses que els hem d'estalviar? Fer un documental sobre la història de la Tatiana és explotar els nens, com algú va dir a l'INPUT?

Els nens també viuen conflictes adults i, de vegades, han de prendre grans decisions existencials. Aquest és l'origen d'aquest documental que té humor, tendresa i optimisme.

Queer as folk, part 1

Gran Bretanya, 40'

Títol original: *Queer as folk, part 1*

Any de producció: 1999

Gènere: ficció

Producció: Red Production Company per a Channel 4

Productor: Nicola Shindler

Director: Charles McDougal, Sarah Harding

Guionista: Russel T. Davies

Sexe gai en antena, al menjador de casa. Els gais com mai no els hem vist en una sèrie de ficció a la televisió. El món dels homosexuals en una ficció gens corrent: sexe explícit, la iniciació d'un menor, promiscuitat i obscenitats.

L'escenari és Manchester, especialment el carrer Canal, el cor gai de la ciutat. Stuart, jove, ric, arrogant però encisador n'és un incondicional. Vince és el seu millor amic: divertit, adorable, infantil i gens segur d'ell mateix; fa molt que estima l'Stuart sense resultat. Una nit apareix Nathan, un adolescent de quinze anys que els canviarà la vida.

La sèrie va commocionar Gran Bretanya fins i tot abans de ser emesa i ha estat un fenomen social palpable en les múltiples pàgines d'Internet que ha generat autèntics portals gais.

Una aposta radical allunyada de les convencions edulcorades dels culebrotos i de l'histrionisme de les *sitcoms* o de les estrelles del "moment". Els gais comencen a passar de la realitat del carrer a la de la televisió. Potser és que els gais ja no són una minoria sinó un *target* comercial desitjable pel seu alt poder adquisitiu?

Dijous 23 de novembre

JO SÓC EL TEMA

El tema o el sóc jo o l'és ell o ella..., o qualsevol..., perquè avui qualsevol és i pot ser tema televisiu. Partir d'algú per explicar situacions generalitzables o parlar d'algú perquè la seva història pot resultar interessant, exemplificativa... Per què? Potser només perquè sí, perquè ens pot distreure conèixer una història molt particular, molt peculiar o, a vegades, perquè és un relat tan normal que per això resulta proper, com succeeix amb els programes d'aquesta sessió.

I, en definitiva, quin "jo" és el tema de la televisió: el del qui narra o el del qui contempla? Tot és qüestió d'identitats i d'identificacions. Però, de fet, des de la televisió, què es fa amb aquestes històries? Documenten? Entretenen? Són un xou?

El que és cert és que el fet que "jo" sigui el tema ens assegura que, avui, "jo" és un dels eixos clau del debat sobre la televisió.

Documentals que es projectaran:

- ***First person plural*** (EUA, Mu Films, 57')
- ***ID Swiss*** (Suïssa, Dschoint Ventrsch, 90')
- ***Explica'ns la teva vida*** (Catalunya, TV3)

Amb la presència dels autors d'*ID Swiss*, i d'*Explica'ns la teva vida*.

Moderaran la sessió Gemma Larrègola i Mercè Camins.

En aquesta sessió hi haurà traducció consecutiva.

First person plural

EUA, 56'

Títol original: *First Person Plural*

Any de producció: 1999

Gènere: documental

Producció: Mu Films

Productor/Director: Deann Borshay Liem

La realitzadora d'aquesta peça és una filla adoptada nord-americana que decideix explicar amb la càmera a l'espatlla la seva anada a Corea a conèixer les seves arrels, la seva procedència.

Quan tenia tres anys va ser adoptada per un matrimoni californià. D'adulta descobreix que en realitat ella no és la nena que segons els papers els seus pares havien adoptat: hi havia hagut algun canvi d'última hora i la seva identitat coreana no era la que pensaven. Encara més, descobreix que té tota una família coreana: pares i germans.

El documental narra el procés que pateix la realitzadora per acceptar i assimilar les seves dues famílies. La història se centra en un viatge que ella i els seus pares americans fan a Corea del Sud per conèixer la família sud-coreana. Aconsegueix un alt nivell d'intimitat parlant amb els seus pares i durant les seves declaracions a la càmera.

És una crònica documental en què es combina l'endinsament en la problemàtica de l'adopció i la decisió final d'una dona que vol triar amb quina cultura s'identifica realment: la nord-americana o la coreana.

ID Swiss

Suïssa, 90'

Títol original: *ID Swiss*

Any de producció: 1999

Gènere: documental

Producció: SRL, SF DRS

Productor: Dschoint Ventschr/Director/Guionista: Fulvio Bernasconi, Christian Davi, Nadia Fares, Wageh George, Kamal Musale, Thomas Thumena, Stina Warenfels

Set joves realitzadors suïssos sotmeten a examen la idea de Suïssa, sota el prisma de les seves identitats, totes elles molt diferents. Qui són els suïssos de veritat? Hi ha suïssos "autèntics"? Com viu Suïssa les diversitats culturals i ètniques? Les set històries resultants semblen difícils de casar sota un mateix territori. La intransigència emergeix d'una manera gairebé natural i algunes declaracions posen de manifest la fragilitat de la convivència social.

Kamal Musale dissenya la peça com a fill de mare suïssa-francesa i pare indi; l'egipci Wageh George reflexiona com esdevenir un suís autèntic sense ser-ho de naixement; Christian Davi parla de la immigració; Fulvio Bernasconi, fill d'immigrants italians, té un dilema cada vegada que les seleccions de Suïssa i Itàlia s'enfronten en un partit de futbol; Nadia Fares, filla de mare suïssa i pare egipci, busca quines són les seves arrels; Stina Warenfels reflexiona sobre jueus i protestants, i Thomas Thumena mostra les grans diferències entre els suïssos germànics i els suïssos francesos.

Set peces curtes que es qüestionen què vol dir ser suís.

Explica'ns la teva vida

Catalunya, 30'

Títol original: *Explica'ns la teva vida*

Any de producció: 2000

Gènere: documental

Producció: Televisió de Catalunya

Productors: Carles Blanco, Ruth Casanovas i Montse Feliu

Guió i realització: Antoni Tortajada i Lluís Bernabé

Imatge: Quico Concellón

Muntatge: Cristina Palau

Documentació: Montse Fortino

En els darrers mesos s'han fet arribar a TV3 centenars d'històries privades amb l'objectiu que fossin "publicades". Selecció, producció, gravació i muntatge han fet que molts d'aquests documents vegin la llum ben aviat.

Aquest documental és el capítol pilot d'una sèrie que està rodant Televisió de Catalunya. La idea neix d'un premi literari –"Explica'ns la teva vida"- organitzat per TVC, la Universitat de Barcelona i Edicions 62. Es tractava de demanar a la gent que escrivís la seva autobiografia. Una vegada analitzat el material recollit, unes set-cents autobiografies, de seguida es va veure que en podria sortir una sèrie documental.

La sèrie, que està previst que s'emeti la pròxima primavera, estarà formada per tretze capítols, cadascun dedicat a l'adaptació d'una autobiografia. En aquest cas presentem la història d'Antoni Martínez, un nen que als tres anys va emigrar amb la seva família d'un poble de Múrcia al barri de Sants de Barcelona. Aquest canvi va ser un xoc brutal. L'Antoni se sentia diferent perquè el feien sentir diferent: era el "xarnego", el "murciano". La por a ser diferent el va marcar profundament i va arrossegar aquesta inseguretat fins a l'edat adulta.

Organització

El MINIPUT és organitzat conjuntament per la Universitat Pompeu Fabra, Televisió de Catalunya, el Departament de Comunicació Audiovisual i de Publicitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, Televisió Espanyola-Catalunya i Barcelona Televisió.

Amb el suport de: PARAL.LEL 40

Amb la col·laboració de: CONSOLAT EUA –AMBAIXADA CANADÀ –AEEC –CENTRE ESTUDIS CANADENCS –CONSOLAT GENERAL DELS PAÏSOS BAIXOS_

Comitè organitzador:

Manel Arranz

Jordi Balló

Mercè Camins

Lurdes Cortès

Francesc Escribano
Joan González
Gemma Larrègola
Josep Maria Martorell
Glòria Salvadó
Rosa Sánchez
Joan Úbeda

12-04-2005

© *Universitat Pompeu Fabra, Barcelona*